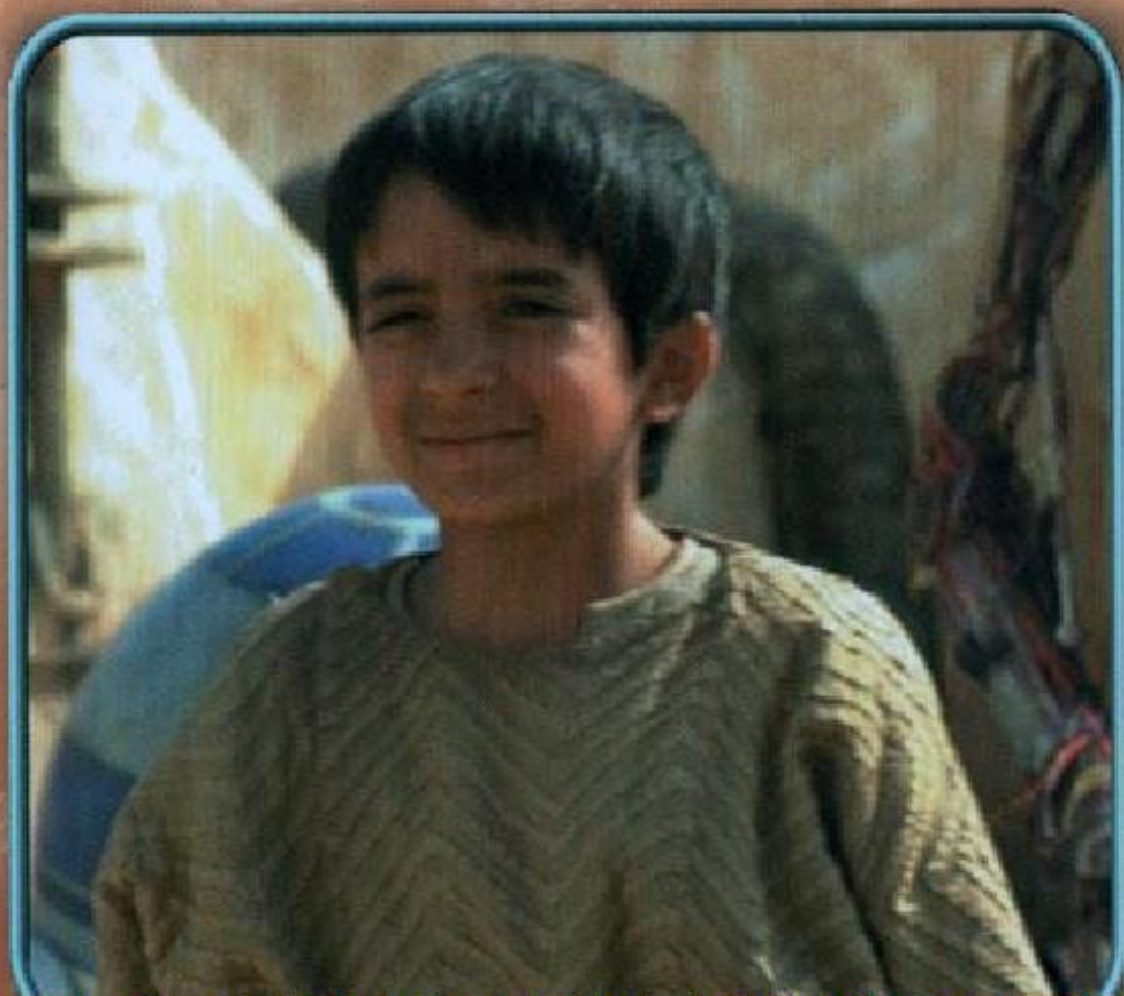

STAR WARS®

8

EPISODUL I AVENTURI

PROBLEME PE TATOOINE

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

PROBLEME DE TATOOINE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
Trouble on Tatooine
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie și sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane și povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuție însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea și scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate*.

Locuiește în prezent în St. George, Utah, cu soția și cei cinci copii.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Kitster visa din nou. În visul lui, era un băiețel, așezat în poala tatălui său. Erau într-o navă spațială, pe punte și tatăl lui îl ținea strâns în timp ce intrau în hiperspațiu. Nu-și putea aminti chipul tatălui său. Tatăl său era un om mare, cu părul întunecat. Dar în vis, Kitster văzu foarte clar mâna dreaptă a tatălui său. Văzu o cicatrice albă zdrențuită care pleca de la articulația degetului mare al tatălui său până la mijlocul încheieturii mâinii. Tatăl său purta o brățară aurie care semăna cu cătușele unui sclav.

Kitster tocmai studia brățara când tatăl său spuse:

— Pornim.

Deodată, scaunul începu să tremure, iar stelele de pe ecran se transformară în dungi de lumină în timp ce nava se repezea în hiperspațiu. Kitster stătea cu gura căscată, fascinat de spectacolul de lumini. Tatăl său îl îmbrățișă.

— O să ajungi departe în viață, spuse el.

* * *

— În picioare, sclavule! mârâi o voce profundă.

Urmă o durere ascuțită atunci când cineva îl lovi cu picioarele pe Kitster în coaste. Se trezi amețit și văzu că era întins pe pământ, sub un copac înalt. Îi trebui un moment să-și amintească unde era și cum ajunsese aici. Evadarea!

Își aminti fulgerător. Îl adusesse pe Dorn în grădina de agrement a Huttei Gardulla, ca să aștepte împreună cu Pala și *Copiii Fantomă*. Ar fi trebuit să plece de pe Tatooine. Dar, în ultimul moment, Sebulba și ciracii săi îi găsiseră. Kitster tocmai încercase să se strecoare afară când fusese lovit cu un blaster neutralizator. Acum era treaz. Se ridică în mâini și genunchi, dar nu putu să se ridice în picioare. Urechile îi țiuiau. Se simțea atât de amețit încât nu se putea ridica.

Încheieturile îi erau prinse în cătușe metalice.

— M-ai auzit. Ridică-te!

Cel care îl prinsese pe Kitster smuci lanțul. Cătușele de pe mâini îl traseră înainte. Căzu cu un geamăt.

Capturat. Am fost capturat. Stomacul i se strânse în timp ce își înghițea panica. Încercase să-i elibereze pe *Copiii Fantomă*, ca să poată merge acasă la părinții lor. Dar legea de pe Tatooine interzicea tuturor să-i ajute pe sclavi să scape. Există o singură pedeapsă pentru ceea ce făcuse: moartea.

Kitster speră că prietenii săi scăpaseră. Se gândi la Anakin, Pala, Dorn, Prințesa Arawynne și ceilalți *Copii Fantomă*. Dacă au scăpat, va fi fericit.

— Sus, am spus!

O altă cizmă îl izbi pe Kitster. Se pregăti pentru calvarul care urma. Se ridică în genunchi și apoi în picioare. Habar nu avea cât timp fusese inconștient. Fu surprins să vadă că încă era ziua. Judecând după umbre, încă mai erau câteva ore până la

apusul soarelui.

Paznicul lui era un Weequay, care ținea în pumnul maro, solid, lanțurile care îl legau pe Kitster. Kitster se trase înapoi, iar gardianul îl trase cu putere. Forța smuciturii îl doborî din picioare. Se simțea prea slab pentru a lupta sau chiar pentru a merge singur. Încheieturile îl dureau îngrozitor. Weequayul nu se sinchisi că nu putea merge. Trase, pur și simplu, lanțul, târându-l pe Kitster pe solul accidentat. Totuși, paznicul nu îl târî prea departe. Weequayul îl duse la ușa grădinii de agrement și îl lasă pe pământ. Acolo stăteau de pază mai mulți Weequay. Kitster gemu. Dorn zăcea pe pământ, în apropiere. Încă mai era inconștient.

— I-am prins pe *Copiii Fantomă* și pe micuța Twi'lek, spuse cineva prin comunicatorul gardianului.

Lui Kitster îi trebui un moment să recunoască vocea lui Sebulba.

— Cred că s-ar putea să se mai ascundă un copil aici. Am văzut trei copii îmbrăcați în haine Jawa. Așa că țineți-vă ochii deschiși.

Inima lui Kitster bătu cu putere. Copilul trebuia să fie Anakin. Spera din tot sufletul ca cel mai bun prieten al său să scape.

Paznicul care stătea deasupra lui Kitster mai primi un mesaj prin comunicator.

— Transportați prizonierii în celulele de pe arenă, ordonă Sebulba.

Kitster și prietenii săi erau prinși în capcană!

Capitolul 2

Jira stătea în aerul fierbinte de pe Tatooine, cu o cârpă albastră legată în jurul părului ei cenușiu, mijind ochii la trecători și strigând:

— Fructe. Ia-ți fructele de aici.

Micul baldachin de deasupra standului ei nu oferea suficientă umbră pentru ca să stea și ea. Jawa, fermierii de umiditate și creaturile a o sută de lumi treceau pe lângă ea. Se îndreptau spre cantinele reci și întunecate, adăpostindu-se de cei doi sori gemeni ai lui Tatooine.

Anakin alergă la standul ei ponosit.

— Bună, Annie, spuse Jira cu voce tare. Cu ce te pot ajuta?

Anakin încercă să-și ascundă disperarea din glas în timp ce-i șoptea:

— Am nevoie de ajutor. Pala, Dorn și Kitster au fost capturați împreună cu *Copiii Fantomă*!

Respirația i se opri Jirei în gât și femeia scăpă o mică tuse de surprindere. Se uită în jur, de parcă ar fi căutat un loc unde să se așeze. Anakin putea vedea cum speranța și bucuria îi părăseau privirea, de parcă tocmai ar fi lovit-o.

— O, spuse ea cu voce tare, pentru trecătorii care ar fi putut asculta. Tu vrei ceva special. Cred că am unul acasă.

Își închise micul stand de fructe, iar Anakin o urmă pe străzile prăfuite, spre locuința ei. Ocoliră un droid care curăța după un dewback, apoi trecură de doi Baragwini care se luptau pe stradă în timp ce lumea făceau pariuri asupra rezultatului. În timp ce pășeau gânditori, un difuzor așezat deasupra unui turn de vaporizator din apropiere, anunță:

— Va fi o execuție de sclavi în seara asta, la apus, în arenă. Publicul este invitat să participe. Rezervați-vă locul acum – doar cinci wupiupi!

Anakin încercă să nu-și dezvăluie profunzimea fricii. Știa ce se întâmpla.

Ajunseră în mica locuință a Jirei. Anakin fu din nou șocat de cât de goală era. De îndată ce ușa se închise, Jira se întoarse cu o expresie tristă.

— Annie, ești un băiat bun.

Anakin aprobă din cap. Își putea da seama că avea vești proaste.

— Tu și prietenii tăi ați încercat să faceți ceea ce era bine, spuse Jira. Și pentru asta, prietenii tăi ar putea fi nevoiți să plătească cu viața.

— Nu vreau să aud asta, spuse Anakin.

— Trebuie să o auzi. Vine o navă în seara asta, în mai puțin de patru ore. Trebuie să-i ia pe *Copiii Fantomă*. Acum cred că ar trebui să pleci tu, în schimb.

— Nu! spuse Anakin.

Nu putea suporta gândul de a-și lăsa prietenii să moară.

— Îți spun asta pentru binele tău. Nu mai este nimic ce tu să poți face.

— Tu ești cea care ne-a spus să avem speranță, spuse Anakin.

— Tu ești cel care a spus că există întotdeauna speranță. Jira clătină din cap cu tristețe. Nu am banii, recunosc eu ea. Am adunat o parte, dar nu suficient. Poate că dacă le oferim bani pe care îi avem, contrabandiștii te vor lua pe tine, în schimb.

Anakin o privi cu înverșunare. Ochii lui se simțeau de parcă îl ardeau, și se luptă să nu-i dea lacrimile.

— Fă rost de bani, spuse el. Pe orice cale. Și fii gata la apus. Eu voi fi pregătit. La fel și prietenii mei.

Capitolul 3

Kitster zăcea pe pământ lângă Dorn, la ușa grădinii de agrement. Încheieturile îi erau atât de umflate, încât își simțea cătușele de parcă s-ar fi micșorat, strângându-se cu fiecare minut care trecea. Se tot gândea la evadare. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții gândindu-se la evadare, dar de data asta era chiar și mai disperat. Îi privi pe paznici, sperând că le vor întoarce spatele.

Dacă aș putea scăpa, se întrebă el, unde m-aș duce?

Până acum, nu-l recunoscuse nimeni. Își păstrase fața mai mult acoperită de gluga halatului maroniu-roșcat de Jawa. Dar Hutta Gardulla era stăpâna lui Kitster. Mai devreme sau mai târziu, cineva din cetate îl va recunoaște. Atunci nu ar mai avea nicio scăpare. Odată ce-i aflau numele, tot ce mai trebuiau să facă, era să apese butonul de pe emițător și...

Cătușele îi dădură lui Kitster o idee. Erau negre de unsoare. Fața lui Kitster era deja întunecată. Mânjind o parte din grăsimea neagră de pe fiare și frecând-o pe față și pe mâini, reuși să se facă și mai întunecat. Nu era la fel de negru ca un Sakiyan, dar era pe aproape. Dar Dorn un era deghizat. Pielea și sprâncenele lui enorm de lungi îl marcau ca fiind un Bothan. Stăpânii de sclavi îi știau deja numele.

Kitster zăcea pe iarbă. Copaci mari se ridicau în apropiere, cu liane și mușchi agățate de ei. Cineva repornise cascada, așa că apa se rostogolea pe pietrele de pe deal, dar provoca doar un murmur moale.

În curând, Djas Puhr și ceilalți gardieni îi aduseră pe Pala și pe *Copiii Fantomă*. Erau înălțuți de picioare, astfel încât să nu poată fugi. Pala păsea în frunte cu capul plecat. Cozile cefalice gemene îi atârnavă moi pe spate. Prințesa Arawynne o urma, respirând greu. Ceilalți *Copii* le urmau în liniște. Nu păreau să fie prea înfricoșați. Asta era bine. Nu știau ce plănuiască Sebulba pentru ei.

Djas Puhr îi făcu să se oprească, apoi închise o cătușă pe piciorul lui Kitster și îl înălțu de Pala, astfel încât să fie în frunte. Kitster simți că i se strânge stomacul de groază. Acum, că era prins de ceilalți, evadarea părea chiar și mai puțin probabilă.

Când Djas Puhr termină cu el, îl legă pe Dorn de ultimul copil din rând.

Hutta Gardulla intră în grădină. Își trecu corpul enorm prin ușă și se uită la copiii înălțuți împreună.

— Ah, ce păcat, spuse Gardulla. Ce risipă de sclavi buni!

La auzul acestor vorbe, ochii *Copiilor Fantomă* se deschiseră foarte mari. Unii dintre ei începură să tragă de lanțuri, fiecare dorind să alerge într-o altă direcție. Alții doar rămaseră pe loc și începură să plângă.

— O, Mărită, imploră Pala.

Gardulla își întoarse ochii aurii uriași asupra tinerei fete Twi'lek.

— Te rog, lasă-i pe *Copiii Fantomă* să plece. Nu a fost ideea lor să evadeze. A fost a mea. Eu sunt cea vinovată!

Gardulla zâmbi larg.

— E atât de *nobil* din partea ta, să te oferi să te sacrifici pentru ei. Dar ai evadat cu *toții*. Mi-ai distrus cetatea, droizii, m-ai ars cu gazele de evacuare a unei navete de curse și mi-ai turnat un detergent foarte imputit în gură. Chiar trebuie să vă dau exemplu pe toți, nu crezi? Altfel, lumea va spune că am devenit slabă.

— Te rog, repetă Pala. Sunt doar copii. Lasă-i să trăiască ca sclavi ai tăi și îi vei avea pentru mult timp.

Gardulla râse de idee.

— Mă ispitești. Chiar *sunt* frumoși, spuse ea. Îți spun cum facem: îți voi oferi un târg. Unul dintre prietenii tăi a evadat. Spune-mi numele lui și îți voi da în

schimb viața a doi *Copii Fantomă*.

Pala făcu un pas înapoi. Se uită în jur îngrozită. Kitster se întrebă dacă va renunța la viața lui Anakin în schimbul a doi copii pe care abia îi știa?

Ea nu spuse nimic.

— Exact cum credeam, spuse Gardulla.

Gardulla se apropie și îl examinează pe Dorn.

— Jabba a avut atât de mari speranțe pentru tine.

Întinse mâna spre gâtul lui Dorn și atinse micul bruior de semnal pe care Anakin îl făcuse pentru el. Arăta ca un colier vechi, simplu, pe care un l-ar purta orice sclav. Îl ridică, lăsându-l să atârne în lumină.

— Ingenios, spuse Gardulla. O adevărată operă de artă.

Se apropie de Kitster, care stătea cu mâinile încleștate, privind în pământ. Gluga halatului îi acoperea fața.

— Uită-te la mine, ordonă Gardulla.

Kitster își ridică privirea și-și ținu respirația. Gardulla avea o mulțime de sclavi, mii. L-ar recunoaște? Ea aruncă o privire la fața lui întunecată. Nu dădu niciun semn că l-ar recunoaște.

— Dar tu, micuțule? Viața este atât de prețioasă, nu crezi? Ce-ar fi dacă ți-aș oferi viața, în schimbul prietenului tău?

Știa că minte. Nu ar onora niciodată un astfel de târg.

— Ce un fel de prieten aș mai fi, dacă aș face asta?

— Un prieten inteligent, spuse Gardulla. Un prieten viu.

Kitster auzi un zgomot pulsant. Îl recunoscuse imediat. Era sunetul unui droid interogator. Aruncă o privire spre ușa grădinii și văzu droidul, ca un glob rotund, strecurându-se prin ea. Ochiul său electronic roșu scană grupul. *Copiii* din spatele lui Kitster începură să scâncească și să dea înapoi. Se zbătură în lanțurile lor.

— Ei bine, de vreme ce ești primul din rând, îi spuse Gardulla lui Kitster, îți dau prima șansă de a vorbi.

Droidul se deplasă înainte pe motorul său repulsor.

Kitster se pregăti pentru primul său interogatoriu.

Capitolul 4

Anakin nu avea de gând doar să *vorbească* despre speranță. Avea de gând să și acționeze. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-și dea seama cum avea să-și salveze prietenii.

Se gândi unde erau ținuți Kitster și ceilalți – Arena Mos Espa. Arena era locul în care se țineau cursele de navete, dar Huttii mai sponsorizau uneori acolo și lupte.

De vreme ce luptele erau între unele dintre cele mai înfricoșătoare creaturi din galaxie, arena avea construite mai multe celule în care fiarele să poată fi încuiate până când aveau să lupte. Acolo îi vor ține pe prietenii săi și pe *Copiii Fantomă*, într-o celulă construită pentru monștri. Problema era că celulele fuseseră concepute pentru ființe uriașe și crude – nu pentru copii.

Anakin se gândi cum să-și elibereze prietenii. Nu putea să spere că-i va putea dezarma pe paznici. Nici că i-ar putea învinge sau păcăli. Nu, cel mai bun mod de a-și scoate prietenii era să-i sustragă. Dar nu avea să fie ușor. Se putea gândi la o singură intrare care ducea la celule: canalizarea pentru nisip. Erau niște țevi de drenaj destul de mari care treceau pe sub oraș, colectând nisipul din clădiri. Cu ceva noroc, conductele ar fi suficient de mari pentru a se târî prin ele. Fugi acasă și se duse în camera lui. Era mijlocul zilei și Watto îl aștepta deja să se întoarcă de la comisioanele pe care trebuise să le facă.

Anakin știa că trebuia să tragă de timp. Dacă reușea să-și elibereze prietenii, putea să-i spună lui Watto că sarcinile duraseră mult mai mult decât duraseră de fapt. Toydarianul s-ar supăra și l-ar face pe Anakin să lucreze ore suplimentare timp de mai multe zile, doar pentru a-i da o lecție. Dar prietenii lui Anakin meritau riscul.

Verifică lucrurile din camera lui. Erau multe vechituri în nișele de deasupra patului: modele de nave spațiale, părți de droizi vechi. Unele dintre vechituri valorau ceva bani. Dar nimic, cu excepția poate a unui blaster ionic Jawa, nu l-ar ajuta să-și elibereze prietenii. Anakin adună lucrurile valoroase într-o pungă mare, apoi le duse până în piață. Își vându repede lucrurile unui dealer de vechituri. Apoi cumpără ceea ce avea nevoie – baghete luminoase, măști de nisip și o torță de mână, cu plasmă. Când termină, nu mai avea niciun ban.

Între timp, trecuse mai mult de o oră. Încă nu era nicio știre despre Gardulla și copii. Asta făcea să fie mai ușor pentru Anakin să pătrundă în celule. Intră, pur și simplu, în arena nepăzită. Acolo găsi o gură canalizare mare, care colecta nisipul atunci când droizii de curățenie măturau podelele.

Anakin desfăcu grătarul scurgerii și începu să exploreze conductele de sub arenă.

Capitolul 5

— Asta nu funcționează, se plânse Sebulba în timp ce droidul interogator o înconjură din nou pe Pala.

Fata Twi'lek stătea mută. Își ținea dinții strânși și cozile cefalice se zbăteau, dar nu voia să arate niciun semn de disconfort. Totuși, în ochii ei era o privire bântuită care sugera ar putea fi învinsă.

— Spune-ne ce vrem să știm, ceru Gardulla, și durerea se va opri. Cine te-a ajutat să scapi?

— Nimeni! spuse Pala pentru a douăzecea oară.

Droidul interogator îi țipă în urechi. Pala se crispă, dar nu încearcă să scape de zgomotul strident.

— Poate ar trebui să mărești volumul, sugeră Pala. Madame Vansitt poate să țipe mai tare de atât.

Sebulba era revoltat. Îi capturase pe copii acum aproape trei ore și droidul interogator nu reușise să-i spargă nici pe Kitster, nici pe Pala.

— Este la fel de rea ca băiatul, mormăi el. Niciunul dintre copiii ăștia nu va vorbi. Știu că nu mai trebuie decât să reziste puțin mai mult timp.

Gardulla aruncă o privire spre un cronometru de perete. Execuțiile erau programate peste mai puțin de o oră. Nu mai avea mult timp să tortureze copiii.

— Foarte bine, atunci, spuse ea. Lasă-i să-și ducă secretul în mormânt. Dacă vor să-și protejeze prietenul, nu contează.

— Nu contează? întrebă Sebulba, livid.

— Este doar un copil, spuse Gardulla. Ce poate face un copil?

Spunând asta, flutură din mână. Paznicii înaintară și îi escortară pe copii spre un transportor. În câteva clipe, vor fi în drum spre Arena Mos Espa, pentru a-și primi soarta.

* * *

Transportul se târa pe drumul nisipos către Mos Espa. Se strecură prin canioanele de stâncă roșie, acolo unde, odinioară, Oamenii Nisipurilor sălbatici își cultivau tărtăcuțele de hubba, din abundență, și se adăposteau de furtunile feroce ale deșertului.

Transportorul trecu hurducându-se peste străzile denivelate ale orașului.

Trecătorii se opreau să privească prin ferestrele de oțel transparent. Cei doi sori apuneau, aducând ultimul amurg pe care îl va mai vedea vreodată Dorn.

Se uită la droizii curioși, cu ochii strălucitori. Jawa se adunaseră și ei pe străzi.

Creaturile libere – cum ar fi prietenii Gardullei sau criminalii din stația spațială – își scuturau pumnii și îi batjocoreau pe copii. Un Rodian aruncă un pumn de pământ. Ceilalți sclavi priveau prin geam cu resemnare, simpatie sau teroare abjectă.

Dorn se simțea de parcă ar fi fost o ciudățenie, o creatură foarte ciudată din afara planetei, care atrăgea atenția tuturor. *E vina mea, gândi el. Mi-aș fi putut salva prietenii. Tot ce ar fi trebuit să fac ar fi fost să stau departe de ei și nu ar fi fost prins niciunul.* Mai rău de atât, fusese ideea lui să încerce să-i salveze pe *Copiii Fantomă*. Îi provocase pe Anakin și Kitster să-l ajute. *Aș fi putut lăsa lucrurile în pace. Aș fi putut lăsa Fantomele să trăiască ca orice alți sclavi. Măcar ar fi trăit.*

În jurul lui, *Copiii Fantomă* stăteau în lanțuri, plângând. Erau creaturi frumoase, impecabile. Fiecare avea o lumină ciudată care strălucea din interiorul lor.

Unele dintre ființele din Mos Espa, când îi văzură pe *Copiii Fantomă*

îndreptându-se spre moarte, își întoarseră capetele și își înăbușiră suspinele.

Dorn își dorea să fie din nou la început. Își dorea să găsească o modalitate de a lua înapoi ceea ce făcuse și de a face totul cum trebuie.

Curând, văzu arena de la distanță, luminile ei strălucind deja în după-amiaza târzie. Se ridica deasupra deșertului de la marginea orașului Mos Espa. Mulțimi de sclavi și ființe libere, deopotrivă, păseau prin porțile ei. Se auzea muzică. Un comentator anunța evenimentele nopții. Sclavii intrau gratuit. Unii erau obligați de către stăpânii lor să urmărească ce li se întâmpla sclavilor care îndrăzneau să încerce să scape de pe Tatooine. Dar ființele libere își plăteau propria intrare, o taxă minimă pentru a-și satisface curiozitatea morbidă. Gardulla se va asigura că moartea lui Dorn și a prietenilor săi vor fi distractive, astfel încât mulțimea să plătească și data viitoare. Transportorul alunecă până la docurile de descărcare, unde erau descărcați, în mod normal, monștrii periculoși.

Monștri periculoși – asta cred ei că suntem? se miră Dorn.

Înțelese brusc de ce era periculos. Era periculos pentru că se răzvrătise în fața răului. Era periculos pentru că îndrăznise să spună *nu*. Într-un colț al galaxiei în care conducătorii corupți guvernau doar pentru că cetățeni decenti nu îndrăzneau să li se opună, asta îl făcea pe Dorn să fie foarte periculos dacă se afla prin preajmă.

După câteva minute, gardienii deschiseră partea din spate a transportorului. Cu bastoanele neutralizatoare în mână, le ordonară copiilor să iasă. Kitster deschise calea, urmat de Pala și de *Copiii Fantomă*. Dorn veni ultimul. Merseră spre celula lor, iar Dorn se întrebă ce planificase Gardulla. Le va da *Copiii Fantomă* arme și îi va forța să lupte între ei? Sau avea ceva mai diabolic în minte?

Trecu pe lângă o ușă și auzi un urlet în spatele ei. Părea un Dragon Krayt. Asta păru să-i răspundă la întrebare. În cele din urmă ajunseră la o celulă, iar ceilalți intrară cu toții. Dar Dorn se opri în ușă. Un gardian Gamorrean imens stătea acolo. Avea pete albastre pe obraji verzi și colții supradimensionați care îi ieșeau din gura porcină. Ochii lui roșii fulgerară spre Dorn în timp ce îl împingea în celulă.

Dorn îl privi în ochi. Paznicul uriaș se temea de el.

— Eu sfidez, spuse Dorn.

Paznicul îl lovi pe Dorn cu bastonul neutralizator. Lovitura în sine l-ar fi doborât, dar șocul electric adăugă un nou puseu de durere.

Dorn se prăbuși la pământ. Paznicul trânti ușa.

Indiferent ce s-a întâmplat, gândi Dorn, tot te sfidez.

* * *

Anakin îi auzea pe copii plângând, chiar pe deasupra strigătelor crainicilor din difuzoarele arenei, chiar și peste muzica prea zgomotoasă a orchestrei.

Urmări sunetul și se trezi curând sub o celulă.

Folosind torța, tăiase acum o oră legăturile care țineau grătarul peste scurgere. Acum îi împinse capul. Anakin văzu *Copiii Fantomă* înlănțuiți cu toții. Lanțul de fier trecea printr-un inel din cătușele fiecărui copil. Încuietorile țineau lanțul de la mâna lui Dorn, aflat în spate, până la Kitster în față. Urcă la ei cu torța cu plasmă în mână. Trebuia să se grăbească. Afară se întunecase, iar gardienii aveau să vină în orice moment. Sperase să aibă mai mult timp. Avea nevoie de timp pentru a-i elibera pe *Copiii Fantomă*, timp pentru a scăpa și încă și mai mult timp pentru a ajunge la Jira și la prietenii ei contrabandiști din deșert.

Dorn, Kitster și Pala pădură foarte fericiți să-l vadă. Dar nu aveau timp de pierdut. Torța cu fascicul de plasmă trecu rapid prin încuietori. Anakin îi îndemnă pe toți spre conducta de scurgere, apoi se strecură el însuși și trase grătarul înapoi peste gura de canalizare. Auzi ușa scârțâind deasupra.

Un gardian strigă:

— Sună alarma!

Capitolul 6

Anakin îi urmă pe Dorn și pe ceilalți prin conductele de scurgere. Nisipul zbură peste tot. Anakin se asigură că îi dăduse fiecărui copil câte o mască de nisip, pentru a putea trece prin țevi. Nu voia să se sufocă nimeni.

Nu avea decât trei baghete luminoase. În față, Dorn avea una. Un copil din mijlocul grupului avea o alta, iar Anakin o avea pe ultima. Tot ce vedea, erau umbre amestecate și tălpile și picioarele *Copilului Fantomă* care se târa chiar în fața lui. Țevile nu erau suficient de mari pentru ca să se strecoare un copil. Trebuia să șerpuiască prin nisipul curgător, trăgându-se pe coate și împingând cu degetele de la picioare.

Anakin împinse blasterul ionic Jawa înapoi în sac.

— Sunt la o intersecție, strigă Dorn după ce se mai târără o vreme.

Anakin inspiră adânc, își scoase masca și strigă:

— Ia-o la dreapta! Mergi până când se deschide a doua conductă deasupra capului tău. Ne va duce la hangarul navetelor de curse.

Alarmerle îndepărtate urlau, răsunând înfricoșător prin țevi. Anakin spera că încă mai funcționau bruioarele de semnal pe care le făcuse pentru prietenii săi. În caz contrar, emițătorul unuia dintre ei le-ar putea da de gol locația.

— Ai grijă în spatele tău, strigă Pala prin țevă către Anakin. Vor trimite droizi prinzători.

Anakin știa asta. Droizii prinzători erau făcuți să vâneze fugari. La fel ca și căutătorii, puteau urmări mirosul. Ochii lor cu vedere în infaroșu puteau vedea prin întuneric. Neutralizatoarele lor îl puteau doborî chiar și pe cel mai masiv om. Puteau să se strecoare prin spații înguste. Și, odată ce își băgau ghearele în tine, nu te mai lăsau să scapi. În acel moment, Anakin nu îi putea opri. Atâta timp cât era blocat în conducta asta îngustă, nu putea să se întoarcă pentru a-și folosi blasterul ionic.

— Grăbiți-vă! strigă Anakin.

Copiii se strecurau cât de repede puteau. Deasupra lui și în spate, Anakin auzi gardienii strigând, urmați de sunetul grătarului metalic lovind țevile. Ascultă după sunetul revelator al picioare mecanice care veneau din urma lui.

Copilul din fața lui pătrunse brusc într-o zonă cu nisip mai adânc. Ajunseseră la o intersecție. Trei conducte mici se întâlneau aici într-o cutie, apoi nisipul era tras în jos printr-o conductă.

Din spate se auzi un sunet de răzuire, un *rap, tap, tap* de picioare mecanice care mergeau prin țevi.

Anakin se scufundă cu capul înainte prin conducta de joncțiune și scoase blasterul ionic Jawa. Nu îndrăznea să-și ridice capul acolo unde l-ar putea prinde droidul. Băgă, pur și simplu, țeva blasterului ionic în țeva deschisă, apoi trase. Blasterul nu afecta nicio creatură vie, ci doar droizi. Gazele ionizate albastre urlară prin conductă. Trei vocabulatoare electronice țipară, răsunând în spațiul închis. Gura lui Anakin se deschise de uimire. În țevă fuseseră trei droizi prinzători. Salvele de energie trecură prin droizi. Aceștia căzură împreună într-o grămadă inutilă.

Explozia îl aruncă pe Anakin înapoi. Se târî mai departe cu urechile răsunând.

Ascultă după mai multe semne de urmărire ale droizilor prinzători. Nu mai auzi niciunul. Se scufundă în țeva mai mare. Era mare doar cât să întinzi mâna față de cea prin care tocmai venise, dar se simțea mult mai mare.

Mai devreme nisipul fusese nemișcat. Acum se învârtea în jurul lui.

Îl împingea mai repede. Urmă picioarele copilului din fața lui. Era la o sută de metri de hangarul navetelor – sau cel puțin bănuia asta.

Ajunse la intersecție și îl văzu pe *Copilul Fantomă* din fața lui încercând frenetic să se târască. Dar nisipul năvălea prin țeavă, creând un curent puternic, iar *Copiii Fantomă* erau atât de fragili. Nu avea să reușească!

Furios, copilul lovi cu piciorul și se împinse în partea laterală a țevelor, dar tot nisipul câștiga, împingându-l mai departe în sistemul de canalizare. Anakin ajunsese la țeavă și încercă să se împingă în sus. Nisipul fierbea în jurul lui. Era ca un torent.

Nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru că era atât de mult nisip: stăpânii de sclavi inundaseră conductele! Copiii se vor sufoca. Poate că încercau să omoare copiii, sau poate că încercau doar să le taie calea de evadare.

În orice caz, Anakin nu reuși să treacă din țeavă. Nu putea decât să urmeze curentul de nisip și pe *Fantome*.

Capitolul 7

Anakin aluneca prin țevi. Nisipul îl împingea și îl tot împingea. Nu se putea opri. Nu putea încetini. Lăsă blasterul ionic și torța cu plasmă în geantă, și alunecă atât cât putut de bine, ținând strâns bagheta luminoasă.

Copiii Fantomă, Pala, Dorn și Kitster alunecau mai repede decât el. Anakin îi pierdu din vedere. Habar nu avea cât de repede alunecase sau cât de departe.

Torentul îl măturase probabil vreo mie de metri, trecând de deschideri, una după alta, fără să aibă habar unde îi ducea conducta. Conducta se deschise brusc și torentul îl scuipea într-o prăpastie. Zbură cu capul într-o dună. Reuși să țină bagheta luminoasă. În torentul de mai jos, văzu geanta cu blasterul ionic și celelalte provizii. Se scufunda! Dar plămânii îi dureau. Praful îl sufoca. Lăsă geanta, se ridică după aer proaspăt și tuși până își curăță plămânii. Își puse iar masca de nisip și se scufundă din nou. Întinse frenetic mâna după geantă. Curenții de nisip o împinseră mai adânc, ca și cum ar vrea să-l atragă mai departe de prietenii lui. Ieși la suprafață după aer și văzu ceva: urmele unui monstru. Abia văzuse urmele, căci apăru și creatura. Un neg de rocă¹! Un picior portocaliu se înfășurase în jurul brațului și un altul se întinse spre bagheta luminoasă. Încea să i-o ia. Anakin se luptă cu monstrul, dorindu-și să aibă o armă. Dar toate uneltele lui se aflau pe fundul dunei. Reuși să-și scoată masca de nisip cu mâna liberă. Apăru un picior cu gheare. Anakin mușcă gheara cu toată puterea. Monstrul urlă. Dintr-o dată, negul de rocă încetă să mai lupte pentru a-i lua bagheta luminoasă și începu să lupte pentru a scăpa. Anakin îl mușcă din nou pentru a pune punct luptei. Negul se îndepărtă repede, iar Anakin se scufundă în nisip și își apucă geanta de scule. Apoi se ridică în picioare și ridică bagheta luminoasă pentru a se orienta. Copiii ajunseseră într-o cameră mare, poate de optzeci de metri lungime și patruzeci de metri lățime. Tavanul coborât era tăiat în piatră. În cameră se deschideau zeci de țevi. Părea să servească drept bazin de acumulare, unde se puteau aduna obiectele mari din țevile de drenaj.

În nisipul din jurul lui, Anakin îi putu vedea pe *Copiii Fantomă*. Băiețelul pe care îl urmărise Anakin tușea. Își ridică greoi capul și lăsă nisipul să-l acopere. Anakin îl apucă pe copil din spate și încercă să-l tragă în siguranță.

— Aici! strigă Pala.

În colț se afla o platformă, un loc solid unde putea sta toată lumea.

— Ieșiți din nisip! îi avertiză Anakin. Este ceva, aici, cu noi!

Fugi, încercând să-l târască pe băiețel după el. Copiii se zbată prin nisip, până ajunseră pe platformă. Se urcară pe ea și se așezară, tușind, în timp ce studiau suprafața nisipului. Anakin aduse copilul în siguranță.

— E un monstru aici? întrebă prințesa Arawynne.

Unii dintre *Copiii Fantomă* începură să plângă.

— Da, spuse Anakin. Și are un gust îngrozitor.

— Ce facem dacă vine după noi? întrebă un *Copil Fantomă*.

Nu-și putea ascunde teroarea în glas.

— L-am mușcat foarte tare, spuse Anakin. Asta l-a speriat – cel puțin pentru moment. Puteți lua cu toții o mușcătură din el, dacă se întoarce.

Îl împinse pe copil pe platformă. Băiatul nu se putea opri din tuse. *Oh, nu, gândi Anakin. Este rănit și nu știu cum să ieșim de aici. Avem probleme mari.*

¹ Neg de rocă – specie de paraziți veninoși cu opt picioare și patru ochi. Pe lângă faptul că înțepau și mușcau, mai posedau și un venin neurotoxic dureros, folosindu-și mușcătura toxică pentru a ucide prada înainte să-și depună ouăle în corpul ei.

Capitolul 8

— Cineva trebuie să găsească o cale de ieșire de aici, spuse Arawynne.

Anakin se simțea atât de obosit, încât abia se mai putea mișca. Dar nu-i putea dezamăgi pe prietenii lui.

— Mă duc eu, se oferi el.

Dacă îi vedea cineva pe Pala, Dorn sau pe vreunul dintre *Copiii Fantomă*, ar fi fost recunoscuți instantaneu ca fiind evadați. Anakin încă avea elementul surpriză de partea lui. Atâta timp cât încă nu îl căuta nimeni.

— Grăbește-te, îl imploră Arawynne. Vor veni după noi.

Anakin aprobă din cap. Ridică ochii spre țevile care se goleau în cameră. Avea zeci de alegeri. Alese una la întâmplare – una mare, aflată chiar deasupra capului. Kitster și Dorn îl ridicară și îi întinseră geanta de scule. Anakin scoase torța cu plasmă. Nu mai avea multă energie în baterie, dar avea sentimentul că va avea nevoie de ea. Torța putea să treacă prin orice: piatră, duracretă – chiar și o placă de armură. Tot ce trebuia să facă Anakin era să găsească o conductă de scurgere care să ducă într-o camera goală, apoi să taie o cale de ieșire. Trecu prin țeavă. Nu era aproape niciun fir de nisip aici. Oriunde ducea conducta aceea, nu mai fusese folosită de mult timp.

Perfect, gândi el. Își imaginează un depozit sigur, abandonat. Merse încet, scoțând un zgomot surd în timp ce se împingea cu degetele de la picioare și ținea geanta cu scule în fața lui. Țeava îl duse până la o intersecție în formă de Y. Se uită la stânga și apoi la dreapta. Nu știa pe care cale să meargă. Își opri bagheta luminoasă pentru a vedea dacă putea zări lumină în vreuna dintre cele două direcții. Dacă putea vedea lumină, atunci asta însemna că tunelul se termina prin apropiere.

De îndată ce opri bagheta, auzi un mârâit din țeava din dreapta lui. Mai auzise sunetul acesta, înainte, în magazinul cu vechituri al lui Watto: șobolani womp!

Rozătoarele murdare se îngropau adesea sub foile mari de metal. Un șobolan adult putea fi la fel de lung ca un bărbat. Erau destul de mari ca să care copii și chiar Jawa maturi. Anakin nu avea niciun blaster și se îndoia că șobolanul womp avea să se teamă de dinții lui. Tot ce avea era torța cu plasmă. Bâjbâi după comenzi prin întuneric. Setă fasciculul de plasmă pentru o rază lungă și îngustă. Șobolanii womp se apropiiau. Le auzea picioarele lovind țeava metalică. Anakin țipă, sperând că se vor opri. Timp de o fracțiune de secundă funcționează. Răsuci duza torței în sus, chiar atunci când unul dintre șobolani atacă. Apăsă pe trăgaciul dispozitivului de acționare a fasciculului. Un șuvoi alb, înfricoșător, de gaz supraîncălzit fu pulverizat din torță. Acționează ca un aruncător de flăcări.

În tunel, ochii roșii, aprigi, ai șobolanului womp reflectară lumina fasciculului. Mârâi și își dezveli incisivii enormi, tocmai atunci când plasma trecu prin el! În spate, ceilalți șobolani womp mârâiră și se retraseră. Anakin se repezi prin tunelul din stânga, dornic să scape de ei. Merse mai departe prin țeavă. Se răsuci de zeci de ori și întâlni mai multe conducte mici. De fiecare dată, apuca cu atenție mânerul baghetei luminoase și zgâria un X deasupra. Așa va ști pe unde să se întoarcă.

În cele din urmă, ajunse într-un punct de întâlnire și văzu o scurgere drept deasupra capului. Anakin își opri bagheta luminoasă, apoi rămase sub țeavă pentru o secundă, ascultând. Camera de deasupra părea liniștită. Se strecură prin țeavă, ridicându-se până când se apropie de scurgere. Capacul scurgerii era securizat cu încuietori ruginite. Anakin se gândi să le taie. Arătau atât de fragile, încât decise că, dacă le-ar lovi, probabil că s-ar rupe. Lovi capacul de scurgere cu mânerul baghetei luminoase. Un zăvor se rupse cu *zgomot*. Dintr-o dată, auzi sunetul unei uși care se

deschidea.

— Ai auzit? șopti cineva în Huttă.

Vocea suna mecanic, ca vocabulatorul unui droid.

— Ce? întrebă o voce similară.

— E cineva aici!

Anakin îngheță, neîndrăznind să se miște. Se aprinse o lumină. Două siluete se strecurară în cameră. Le putea vedea prin grătar. Erau Morseeriani – creaturi cu pielea verde, capete lungi și noduroase și patru brațe. Din moment ce Morseerianii respirau gaz metan, ambii purtau ochelari de protecție și măști de gaze. Difuzoarele de pe măști făcuseră ca vocile lor să pară mecanice.

Anakin îi recunoscuse imediat pe cei doi. Erau pirați spațiali. Aceeași Morseeriani veneau uneori în magazinul cu vechituri al lui Watto, căutând piese de schimb. Incinta mare de deasupra era un fel de cameră de depozitare care adăpostise cândva echipamente masive de curățare. Pirații începură să cerceteze camera, luminând puternic în colțuri. Anakin alunecă pe conductă, încercând să nu facă niciun zgomot.

— Hei, spuse un pirat. Uită-te la capacul de scurgere. A umblat cineva la el.

Disperat, Anakin se lăsă în jos prin conductă până ajunse la joncțiunea principală. Deasupra capului, lumina fulgeră primprejur, în timp ce pirații se apropiau. Picioarele îi atinseră solul, iar Anakin aluneca în siguranță chiar când se auzi de sus un zgomot de smucire. Rugina și murdăria coborâră prin fascicul puternic de lumină. Anakin se ascunse. Abia îndrăzni să respire. Morseerianii erau la fel de mari ca oamenii, dar cu capete și umeri mai mari. Nu se puteau târî prin țevă.

— Crezi că a încercat cineva să intre aici? întrebă unul dintre Morseerianii.

Pirații păreau foarte suspicioși. Anakin avu o idee strălucită. Încercă să-și amintească exact cum mârâise șobolanul womp. Se lăsă pe spate, cu gâtul întins și scoase un zgomot similar. Pentru Anakin suna precum regele tuturor șobolanilor womp, mârâind după sânge! Timp de câteva secunde, așteptă reacțiile piraților.

— Ce-i asta? întrebă un pirat. Un worrt bolnav?

— Nu, un parazit nenorocit de șobolan, mormăi celălalt pirat.

Deodată, o lumină albastră orbitoare străluci în fața ochilor lui Anakin. Un proiectil fierbinte de blaster se izbi de țevă. Zburară bucăți de metal fierbinte și de rugină. Anakin încercă să clipească pentru a îndepărta murdăria din ochi. Inima îi galopa. Proiectilul acela de blaster lovise prea aproape de el!

— Crezi că l-ai nimerit? întrebă un pirat.

— Mă îndoiesc, spuse celălalt Morseerian. Dar pariez că nu mai vine din nou pe aici. Mai bine verifică lada cu bani, pentru a fi siguri.

Anakin îndrăzni cu greu să respire. Deasupra capului auzi un zăngănit, apoi scârțâitul balamalelor și un zgomot brusc ca și cum cineva luase o mână de monede.

— Mi se pare în regulă, spuse unul dintre pirați.

Pirații puseră din nou grătarul. Apoi își folosiră picioarele cu bocanci ca să-l împingă bine la loc. Anakin se frecă la ochi. Erau plini de praf. Voia să plece de acolo cât mai repede. Dar îl reținu ceva: comoara piraților.

Anakin era cinstit, dar avea nevoie disperată de bani. Jira îi contactase deja pe contrabandiști și aceștia vor fi aici în cel mult o oră pentru a duce *Copiii Fantomă* acasă. Dar, mai întâi, vor cere banii.

Acum, Anakin tocmai dăduse peste ceva bani.

Nu putea să plece fără ei.

Capitolul 9

Anakin așteptă câteva momente. Pe cât de încet putea, se strecură din nou în sus, până ajunse la capacul de scurgere. Sudoarea se revărsa din el. Urcarea țevii în liniște fusese o muncă grea. Împinse ușor capacul. Se desprinse. Pirații Morseeriani rupseseră, de fapt, încuietorile în locul lui. Anakin se simți tentat să le lase un bilet de mulțumire după ce lua banii. Ridică cu grijă capacul greu de fier, apoi îl împinse pe podea. În câteva secunde, intră în camera de depozitare. Nu era nicio lumină.

Porni bagheta luminoasă și se uită în jur. Lăzile vechi, majoritatea acoperite de praf, umpleau camera. Un răcitor de aer vechi era încorporat într-o nișă de deasupra ușii, dar nu funcționa. Camera se simțea sufocant de fierbinte.

Anakin se uită pe podea. Și ea era acoperită de praf. Nu mai curățase nimeni de zeci de ani. Nu îi fu greu să-și dea seama unde ascuseseră pirații cutia cu comori. Anakin merse, pur și simplu, după urmele din praf.

Inima îi bătea puternic. Apucă torța cu plasmă de parcă ar fi fost un blaster, temându-se că pirații se puteau întoarce în orice moment. Încercă să nu-și imagineze ce i-ar face dacă l-ar prinde. Ajunse la niște cutii acoperite cu o prelată. O ridică cu blândețe. Sub prelată se afla o cutie de marfă, închisă.

Comoara!

Încercă să ridice cutia. Era atât de grea încât se îndoia că până și un Whiphid ar fi putut să o miște. Anakin nu avea cheia de la încuietoare, dar avea torța cu plasmă. Îi reglă setările astfel încât să scoată un fascicul mic, îngust, de plasmă, apoi o porni. Torța şuieră ca un șarpe și emise o flacără albastră constantă. Puse fasciculul pe încuietoare și începu să taie. Metalul se făcu roșu și se topi, picurând într-o baltă pe podea. Anakin era expert cu torța. Trebuia să taie tot timpul bucăți de nave spațiale vechi. Dar era pentru prima dată când tăia o cutie de marfă.

În câteva secunde, deschise capacul.

În interiorul cutiei era o avere în monede dintr-o sută de lumi!

Aici, pe Tatooine, lumea folosea valuta. Anakin știa valoarea multora dintre monede. Luă cele mai valoroase monede și le băgă în buzunarele adânci ale halatului său Jawa. Răsunau încet, foarte plăcut pentru urechi.

Anakin numără rapid o sumă în monede, în valoare de trei mii de wupiupi.

Dar nu luase în calcul cât de sensibile erau urechile piraților Morseeriani!

Auzi un zgomot și reuși să-și stingă bagheta luminoasă chiar înainte ca ușa să se redeschidă. Se ascunse în spatele lăzilor prăfuite. Morseerianii își plimbară baghetele luminoase prin cameră.

— Uite, spuse un pirat. Grătarul e pe podea. Este cineva aici!

Anakin își înăbuși dorința de a țipa.

Pirații aveau blastere și nu vor ezita să tragă!

Capitolul 10

Pirații stăteau în prag. Anakin se ascunse mai bine în spatele lăzilor, băjbâind încă o dată la setările torței. Le setă la lungime maximă, cu acoperire largă. Putea să-și dea seama că energia din baterii era aproape terminată. La setarea asta, se va epuiza aproape instantaneu. Când baghetele luminoase se duseră spre partea îndepărtată a camerei, Anakin se ridică în întuneric. Își ridică torța și apăsă pe trăgaci.

Fluxul de plasmă inundă camera cu lumină. Morseerianii țipară. Erau îngroziți din cauza torței. Pirații respirau metan. Dacă fascicul le lovea măștile respiratorii, întreaga încăpere ar exploda ca o bombă!

Anakin nu luase în calcul nici faptul că pirații aveau patru brațe. Fiecare pirat avea câte o baghetă luminoasă, dar și câte două blastere. Ambii pirați deschiseră focul în timp ce se retrăgeau pe ușă. Proiectilele verzi de blaster zburară prin aer, prefăcând lăzile în bucăți de resturi zburătoare, lovind pereții, și arzând pe lângă picioarele lui Anakin. Anakin țipă și se repezi la pirați, chiar în timp ce se retrăgeau pe ușă, fugind panicați. Continuă să arunce flăcări spre ușă în timp ce alerga spre gaura de scurgere. Torța se epuiză brusc. O aruncă prin ușă și se aruncă cu capul înainte prin țeava de scurgere.

După ce aproape își zdrobi capul când ajunse pe fundul țevii, se grăbi înapoi de-a lungul conductei prin care trecuse. Deasupra, auzea pirații blestemând. Se repeziseră la țeavă și începuseră să tragă în ea, dar era prea târziu.

— Mai bine vă luați o încuietore nouă, strigă Anakin în timp ce se târa în siguranță.

Mai târziu, coborând prin țeavă, Anakin se întrebă cât de repede ar putea veni vânătorii de sclavi după el și prietenii săi. Știa că trebuia doar să găsească o cale de ieșire din țevi. Apoi se putea întoarce să-i ia și pe ceilalți.

Ajunse la o intersecție, se întoarse din nou și găsi o conductă veche. Urcă pe ea și ajunse la un capac de scurgere. Țeava se deschidea într-un depozit, unde erau stivuite de jur împrejur lăzi pentru alimente. Luminile erau aprinse. Nu putea fi decât într-un singur loc: camera de depozitare a *Centrului Comercial pentru Mâncare Galactică* din Mos Espa – chiar pe strada unde era și magazinul cu vechituri al lui Watto. Anakin urcă până la capacul de scurgere și îl împinse. Încuietorile păreau vechi și ruginite, dar nu putu obține forța de care avea nevoie. Încercă să lovească cu mânerul baghetei luminoase, sperând că nu o va rupe înainte să desfacă încuietorile.

— Ce faci? întrebă o voce de sus.

Un bărbat uriaș privi prin capacul de scurgere.

— Sunt inspector de canalizări, spuse Anakin prima minciună care îi veni pe buze. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor?

Omul cel mare se uită la el, neîncrezător.

— Sclav evadat este mult mai probabil, spuse el. Ar trebui să chem securitatea magazinului.

Aruncă o privire spre o ușă din apropiere. Anakin își înghiți frica.

— Te rog, nu o face.

Nu putea să-l vadă bine pe om prin grătarul de scurgere. Era doar un contur neregulat. Dar, încetul cu încetul, începu să-i vadă detaliile hainelor. Bărbatul purta o tunică simplă din țesătură ieftină, la fel de mată ca nisipurile de pe Tatooine. Avea o privire familiară pe chip. Era abătută, lovită de viață. Anakin văzuse privirea aceea de mii de ori, pe fețele altor sclavi.

— Te rog, spuse Anakin. Ajută-ne!

Bărbatul își linse buzele și se uită din nou, nervos, la ușă.

— Pleacă, îl imploră sclavul. Am o familie de protejat.

— Mai întâi scoate grătarul.

— Ne vei ucide pe toți, obiectă bărbatul.

— Scoate grătarul și îndepărtează-te. Nu te mai întoarce pentru o vreme, spuse Anakin. Nu va ști nimeni, niciodată.

Omul se uită nervos în jur. Sudoarea îi șiroia pe frunte.

— Te rog, spuse Anakin. Sunt doar niște copii pe care încerc să-i salvez. Sunt copii cu toții.

Bărbatul întinse mâna și smulse capacul de scurgere. Metal se răsuci când se rupse din podea. Abia atunci își dădu Anakin seama cât de mare era sclavul. Era un om puternic, cu brațe masive, întărite de multele ore petrecute ridicând și stivuire lăzile. Anakin nu ar fi putut niciodată să scoată capacul de scurgere fără ajutorul lui.

— Ai douăzeci de minute, spuse sclavul în timp ce ieșea din camera de depozitare și stinge luminile.

Anakin se repezi după prietenii săi. Trebuia să-i scoată din țevi cât timp grătarul depozitului era încă deschis. Trecu de mai multe joncțiuni. Toate conductele arătau exact la fel. La fiecare joncțiune se oprea câte o jumătate de secundă, doar ca să se asigure că era pe drumul cel bun.

Odată, trecu de o cotitură și se gândi că se pierduse. O marcase, dar nu suficient de clar. Se opri și făcu un semn mai clar. Aproape că ajunsese în camera mare când văzu o lumină în față. Cineva se grăbea spre el.

O văzu pe Arawynne cu o baghetă luminoasă. În spatele ei auzi respirația grea, mormăiturile și strigătele *Copiiilor Fantomă*.

— Anakin, repede! strigă ea. Întoarce-te.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vânătorii de sclavi! strigă Arawynne. Sunt prin țevi, urmărindu-ne!

Anakin nu se putea întoarce. Nu era suficient loc. În schimb se dădu înapoi până ajunse la o intersecție. Expresia lui Arawynne era sumbră, iar Anakin își dădu seama că se întâmplase ceva oribil.

— Ce altceva este în neregulă? întrebă el.

— Coniel, băiatul pe care l-ai scos din nisip, este inconștient. Dorn este cu el. Încearcă să ne ajungă din urmă, dar nu se poate mișca prea repede, cărând un copil. A spus că va încerca să ne întâlnească la Stâncă Bantha.

Stâncă Bantha. Acolo trebuia să aterizeze nava contrabandistului.

— Anakin, mi-e frică, mărturisi Arawynne. Nu cred că Dorn mai este în urma noastră. Cred că știe că va fi prins, așa că încearcă să-i îndepărteze pe vânătorii de sclavi de noi.

Asta suna ca ceva ce ar face Dorn. Chiar atunci se auzi un sunet îndepărtat, ca de foc de blaster, urmat la scurt timp de un altul.

Anakin simți că se răcește. Era îngrijorat pentru Dorn. Mai îngrijorat decât fusese vreodată în viața lui. Dar îngrijorarea nu l-ar ajuta deloc.

Dorn dispăruse.

Anakin porni înapoi până ajunse la intersecție, apoi se întoarse și îi conduse pe copii până la depozitul magazinului.

Deschise ușa din spate a magazinului și privi afară.

Era în sistemul de canalizare de prea mult timp. Noaptea începuse să cadă peste Tatooine. Întunericul era adânc și gros.

Spera că nu era prea târziu ca să mai ajungă la nava contrabandistului.

Capitolul 11

Anakin alergă spre magazinul de vechituri. Din fericire, Watto era plecat cu o afacere neașteptată, de ultim moment – și nu-și luase speederul. Era o chestie veche și ponosită, dar Anakin se asigurase că nu exista niciun speeder mai rapid pe Tatooine.

Străbătu străzile întunecate, până în spatele magazinului de mâncare.

Câțiva Jawa și scurrieri scormoneau prin gunoiul din spatele magazinului. Nu le acordară nicio atenție atunci când Pala, Kitster, Arawynne și *Copiii Fantomă* fugiră din umbră și săriră în partea din spate a speederului. Anakin aruncă peste ei păturile vechi și murdare pe care le folosea în mod normal ca să țină soarele departe de vechiturile lui Watto.

Porni propulsoarele. Tocmai când ieși pe alee, ușa din spate a magazinului se deschise brusc. Apărură acolo o pereche de vânători de sclavi: Rodiani feroce cu blastere grele. Traseră o salvă de blaster. Un proiectil sfâșie prin carcasa din spatele speederului în timp ce Anakin dădea colțul.

Anakin își dădu seama că Watto probabil că nici măcar nu va observa o altă gaură în speederul său. Zbură pe străzile din Mos Espa, ajunse la deșert și apăsă mai tare pe accelerație. Speederul zumzăi, cântând pe deasupra nisipului. Tresălta la fiecare ridicare și coborâre a dunelor. Stelele serii străluceau cu o lumină puternică.

Zbură prin nisipurile deșertului, cu lumina stinsă. Speederul țipă pe lângă o pereche de Bandiți Tusken care călăreau pe o bantha singuratică.

Curând, se apropie de Stânca Bantha, o piatră uriașă roșie care ieșea din nisipul de pe fundul canionului. În întuneric, stânca semăna cu o bantha uriașă mai mult ca niciodată.

Anakin privi deasupra capului, uitându-se printre stele după luminile navei. În depărtare, văzu luminile intermitente de aterizare ale unor transportoare uriașe și a altor nave care se îndreptau spre portul spațial Mos Espa.

Dar nu văzu nicio navă prin apropiere. Nu ateriza și nu decola nicio navă.

Presupuse că era un semn bun. Poate că nava de contrabandă încă îl aștepta.

Sau poate că nu va mai veni deloc.

Aprinse luminile speederului. Tăiară prin întuneric ca fulgerul într-o furtună de praf de pe timpul verii. În față, văzu o bătrână lângă o grămadă de stânci. Jira se ridică și făcu semn cu mâna.

Pala ieși de sub prelată și se uită în jur. Jira stătea singură pe adunătura de stânci. Pala nu putea vedea niciun semn al navei contrabandistului.

— Au venit deja? întrebă Pala.

Jira clătină din cap.

— Vin doar când le dau semnal că suntem gata. Și avem o problemă: nu am făcut rost de destui bani.

Inima lui Pala încetă să mai bată. Trecuse prin atâtea necazuri pentru a elibera *Copiii Fantomă*. Fusese capturată și aproape ucisă. Și pentru ce? Dorn, unul dintre cei mai vechi prieteni ai ei, dispăruse împreună cu un *Copil Fantomă*.

— Am ceva bani! strigă Anakin.

Pala nu-și putu imagina că Annie va avea destui bani ca să le ajungă. Dar el băgă brusc mâna în halat și în buzunare și începu să scoată monede dintr-o duzină de lumi.

— Annie, întrebă Jira, de unde le-ai luat?

— Uh, le-am găsit în țevi, oarecum.

Jira luă o mână de monede și le privi cu atenție.

— Va fi în regulă? întrebă Pala.

— Pentru contrabandiști nu contează, spuse Jira. Da, va fi bine. Este mai mult decât suficient.

Cuvintele nu puteau exprima cât de uimită era Pala la vederea banilor lui Anakin sau cât de ușurată se simțea. Fugi spre el și îl îmbrățișă. Acum va fi liberă... dacă vor apărea contrabandiștii.

Ceilalți copii ieșiseră cu toții de sub pături și stăteau pe nisipurile calde ale deșertului. *Copiii Fantomă* încă străluceau cu propria lor lumină specială. Chiar și cu vânătăi și murdari, tot erau frumoși. Dar Kitster părea jalnic. Stătea cocoșat, îngrijorându-se pentru Dorn.

Jira se duse la stâncă și luă o baghetă luminoasă. O ridică deasupra capului și o porni, apoi o legănă într-un cerc lent. O opri o secundă, apoi repetă mișcarea încă de două ori. Când termină, propulsoarele unei nave spațiale deveniră vizibile, pe vârful Stâncii Bantha. Flăcările albastre izbucniră din orificiile de evacuare și nava se ridică din grămadă de stânci, unde fusese ascunsă vederii.

Pentru o clipă, urcă în aer, arătând pentru toată lumea ca o stea căzătoare. Apoi se întoarse spre ei. Nava Corelliană ponosită coborî pentru a ateriza.

Numai când nava ateriză și se deschise trapa, Pala începu să-și dea seama că avea să scape cu viață. Îl îmbrățișă din nou pe Anakin și izbucni în lacrimi de ușurare și tristețe – ușurare că avea să trăiască, tristețe pentru că știa că nu îl va mai vedea niciodată pe Anakin.

Un bărbat imens se repezi prin trapa navei și se opri. Era un bărbat cu părul lung și întunecat care îi curgea peste umeri. Luminile roșii de încărcare ale trapei aruncau o strălucire stranie asupra lui. Purta o pereche de blastere grele – câte unul legat de fiecare picior. Se uită la Jira și la copii. Clătină din cap mirat.

— Ai banii?

Pala se așteptase ca vocea lui să fie dură, pentru că avea aspectul unui criminal înrăit. Dar, în schimb, era moale, aproape amabilă.

— Da, spuse Jira.

Ridică punga cu monede, donații ale sclavilor din Mos Espa și i-o întinse. Contrabandistul nu se uită în pungă. O ridică doar gânditor.

— Este destul, spuse el. Îi numără pe copii. O să pot să-i strecor pe toți la bord – cu greu.

Capitolul 12

Kitster și Anakin se priviră surprinși. Niciunul dintre ei nu plănuiise să părăsească Tatooine. Ar fi fost prea mult să spere, dar acum contrabandistul chiar se oferea să-i ia.

— Uh, spuse Anakin repede. Eu nu merg.

— Nu mergi? întrebă contrabandistul.

— Mama mea este aici, spuse Anakin. Nu o pot părăsi.

— Ești sigur? întrebă contrabandistul. Șanse ca asta nu vin prea des în viață.

Anakin se uită la el. Pentru o clipă, arătă de parcă asculta o voce îndepărtată.

— Ba da, spuse el în cele din urmă. Sper că da.

Părea ferm în alegerea sa. Chiar credea că într-o zi se va putea elibera.

Dar Kitster știa că o astfel de șansă s-ar putea să nu le mai iasă niciodată în cale. Se duse la cel mai bun prieten al său și rămase o clipă privindu-l.

— Uau, spuse el, încă prea șocat ca să-i vină să creadă ce noroc avea. Cred că asta înseamnă că ne luăm la revedere.

— Da, spuse Anakin.

Anakin îl îmbrățișă și Kitster îl strânse tare. Simți că Anakin încerca să țină durerea înăuntru. Lui Kitster nu i se părea în regulă să plece astfel. Dorn dispăruse și Kitster pleca și el. Procedând astfel, îl lăsa pe Anakin mai singur ca niciodată.

— Toți prietenii tăi vor fi dispărut, spuse Kitster.

— Îi voi avea în continuare pe Wald și Amee, spuse Anakin.

Asta era adevărat, dar nu era la fel. Anakin se jucase cu copiii mai mici, dar crescuse, practic, cu Pala, Kitster și Dorn. Nu erau doar prieteni. Erau frați și surori.

— Da, tu vei avea întotdeauna prieteni, spuse Kitster.

Pala și *Fantomele* își luară rămas bun de la Jira. Bătrâna plângea de ușurare că îi vedea plecând, iar Kitster o îmbrățișă. Jira îi ciufuli părul și spuse:

— Mă bucur că vei fi liber, chiar dacă îmi va fi dor de tine.

El se gândi la toate momentele bune pe care le avusese cu ea și spuse:

— Sunt bucuros că voi fi liber, chiar dacă îmi va fi dor de tine.

Anakin îl avertiză pe contrabandist:

— Domnule, prietenii mei au transmitoare în ei și urmăritoare de sclavi.

— Nu-ți face griji, spuse contrabandistul. Știu cum să mă descurc cu ele.

Kitster se întoarse și merse spre nava spațială. Pala și *Copiii Fantomă* intraseră deja. Când se apropie, se uită la contrabandistul luminat de becurile roșii. Era ceva familiar la el, ceva ciudat. Era aproape ca și cum Kitster l-ar fi întâlnit în vis. Veni mai aproape, nevenindu-i să creadă. Contrabandistul era mai bătrân decât își amintea, își tăiasse barba și îi crescuse părul. Dar Kitster recunoscuse fața și vocea profundă și moale. Abia după ce ajunsese la trapă, avu un sentiment ciudat că știa cine era omul. Recunoscuse cicatricea albă zdrențuită care mergea de la articulația degetului mare până în mijlocul încheieturii mâinii. Încă purta brățara de aur, ca o cătușă de sclav. Kitster se opri pe pasarelă, întinse mâna și atinse brățara aurie.

Gâtul i se strânse, iar lacrimile i se revărsară în ochi. Nu mai putea vorbi.

— Îți place brățara? întrebă tatăl său. O păstrez ca pe un memento. Și eu am fost cândva sclav.

Kitster era pe cale să vorbească, să spună primele cuvinte pe care i le adresase tatălui său de când fusese răpit de sclavagiști, în urmă cu atât de mulți ani, când tatăl său se întoarse brusc, ridică un blaster și îl împinse spre trapă.

Venea un speeder, zburând repede peste deșert, cu farurile stinse.

— Intră înăuntru, strigă tatăl său. Este o capcană!

Capitolul 13

Speederul țipă ieșind din întuneric și din noapte, și execută o oprire chiar lângă trapă. Contrabandistul ridică blasterul greu în mâna dreaptă și ținti pilotul. Aproape prea târziu, Kitster recunoscuse ce se întâmpla. Sări din trapă și lovi blasterul chiar atunci când tatăl său apăsă pe trăgaci.

Focul se duse aiurea, făcând o gaură în pământ.

Din speederul întunecat, vocea veselă a lui Dorn strigă:

— Hei, nu trage!

Sări din speeder, se duse la bancheta din spate și ridică *Copilul Fantomă*. Băiețelul, care nu avea mai mult de trei ani, se uită în jur cu ochii mari. Își recăpătase cunoștința.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Dorn, dar a trebuit să scap de vânătorii de sclavi.

— Dorn! strigă Anakin vesel.

El și Jira fugiră la Dorn, îl îmbrățișară, și apoi îl conduseră până la nava contrabandistului. Rakir Banai îi opri chiar când erau pe punctul de a intra.

— Nu am loc pentru toți, spuse el. Sunt deja supraîncărcat.

— Este vorba despre bani? întrebă Jira. Mai avem ceva bani.

— Nu este vorba de bani, spuse tatăl lui Kitster. Sistemul de susținere a vieții, pur și simplu nu se va descurca. Cineva trebuie să rămână aici.

Privirea de panică de pe chipul lui Dorn era înspăimântătoare. Toată lumea din Mos Espa știa că ajutase la eliberarea *Copiilor Fantomă*. Nu avea să reziste nicio săptămână. Copilul din brațele lui începu să plângă, temându-se că va fi lăsat în urmă. Dorn îl puse pe băiat pe rampă și îl lăsă să alerge în interior.

Kitster știa ce trebuia să facă. Trebuia să-l lase pe Dorn să-i ia locul. Nu îl recunoscuse nimeni atunci când fusese prins. Erau șanse destul de mari să nu-l caute nimeni.

— Du-te, îi spuse Kitster lui Dorn. Ia-mi locul.

— Mulțumesc, spuse Dorn.

Îl îmbrățișă pe Kitster cu recunoștință și fugi în navă. Kitster își ridică ochii spre bărbatul pe care îl credea tatăl său. Rakir Banai îl privi, punându-i o mână pe umăr.

— Ești un băiat curajos. O să ajungi departe.

Pentru doar o secundă, Kitster fu tentat să dezvăluie singurul secret pe care îl ținuse toată viața. Fu tentat să întrebe: *Numele meu este Kitster – știi cine sunt?*

Știa însă că, dacă spunea aceste cuvinte, tatăl său nu pleca de pe Tatooine fără el. Dacă ar rosti cuvintele, tatăl său l-ar lăsa aici pe Dorn sau pe Pala sau pe unul dintre *Copiii Fantomă*.

— Mulțumesc, domnule, îi spuse Kitster tatălui său. Sper să ne întâlnim din nou într-o bună zi.

Coborî pe pasarelă, înapoi spre Anakin și Tatooine și o viață de sclavie și incertitudine. Își păstră secretul în inimă.

Pentru Kitster, nu era un lucru prea greu de făcut. Trăia astfel de prea mult timp.

Capitolul 14

Sebulba zbura prin deșert pe un speeder, cu Djas Puhr și Gondry imediat în urma sa. În fața lui, o pereche de droizi căutători zumzăiau prin deșert la viteză maximă. Sebulba înjură în tăcere. Își dorea ca droizii să se miște mai repede.

Sclavii ăia îl bătuseră pentru ultima oară. Gardulla plănuise o execuție elaborată, terminându-se cu Dorn și cea mai mare creatură mănătoare de carne pe care o putuse găsi. Plănuise ca un Gamorrean legat la ochi să tragă în *Copiii Fantomă* în timp ce erau prinși în celulă. Dar, încă o dată, sclavii scăpaseră de Sebulba, făcându-l să pice rău și îl costaseră o avere. Era hotărât să termine cu ei.

De data asta, nu se va mai întâmpla să piardă urma sclavilor. Droizii căutători aveau în fișiere mirosurile și mostre de piele de la Pala și Dorn. Chiar dacă căutătorii erau distruși, fuseseră stocate fișiere de rezervă în altă parte. Sclavii nu se mai puteau ascunde mult timp. Căutătorii zburau peste deșert, ridicându-se și coborând în timp ce săltau peste dune. Se îndreptau direct spre Stânca Bantha. Sebulba aruncă o privire în față și își dori în tăcere să mărească viteza.

Deodată, în față, văzu o lumină puternică ridicându-se spre cer de la baza Stâncii Bantha. Avea forma anostă a unui cargobot Corellian, luminile sale fiind stinse.

— Se pare că am întârziat din nou, spuse Djas Puhr.

Nava spațială își porni propulsoarele și zbură în noapte ca o stea în flăcări. Dispăru în câteva secunde. Când Sebulba ajunse la baza Stâncii Bantha, nu găsi sclavi, ci doar un speeder. Era același speeder al lui Jabba pe care Dorn îl condusesese prin Mos Espa mai devreme, în acea zi. Avea propulsoarele oprite, la fel ca și repulsoarele, astfel încât rămăsese mort pe nisip, scoțând sunete ascuțite în timp ce motoarele sale se răceau în aerul nopții.

Ambii droizi căutători se opriră la câțiva metri de speeder și emisera același raport.

— Domnule, aici se termină urma mirosului. Sclavii au scăpat!

Au plecat. Dispăruseră toți sclavii – Dorn, Pala, *Copiii Fantomă* și complicii lor.

Furia răsuci intestinele lui Sebulba. Ochii îi ardeau de furie. Scoase blasterul și umplu de găuri speederul lui Jabba. Curând, era doar o epavă arzătoare. O lăsă pentru Jawa, să-și bată ei capul cu ea.

* * *

Pe un platou îndepărtat, Anakin și Jira urmăriră spectacolul de artificii al lui Sebulba. Nu puteau auzi blestemele pe care le mormăia, dar știau că îl bătuseră.

Râseră și se înveseliră, în timp ce Kitster stătea tăcut în spatele speederului, strâns într-o minge. Arăta mizerabil.

— I-am bătut, Kitster, spuse Anakin. Nu mai trebuie să te temi. Mă auzi?

— Da, spuse Kitster.

Anakin se uită fix la prietenul său și încercă să-și dea seama care era starea lui de spirit. Kitster ridică ochii spre el și spuse pe un ton liniștitor:

— E în regulă. Sunt bine, Annie.

— Ești sigur? întrebă Anakin.

Kitster aprobă din cap.

— Bineînțeles.

Anakin nu-și putea da seama de ce era Kitster într-o dispoziție atât de tăcută. Poate că era doar obosit. Munciseră amândoi atât de mult în ultimele zile. Anakin

simți că i se relaxează toți mușchii, stresul scurgându-se din el. Se gândi că va putea dormi timp de o lună. *Poate că Kitster este trist*, gândi Anakin. L-am învins pe Sebulba, dar făcând asta am pierdut doi dintre cei mai buni prieteni ai noștri.

— Nu fi trist, spuse Anakin. Îi vom revedea într-o zi. Promit.

Kitster își ridică ochii spre el și zâmbi slab.

— Tu te ții întotdeauna de promisiune, nu-i așa, Annie?

— Da, mă țin.

Se urcară în speeder. Anakin conduse spre casă. Vântul nopții îi spăla fața și el zbură la lumina stelelor. Desertul se răcise. Scurrierii săreau pe nisip pentru a fugi din calea lui. Era atât de plăcut, de liniștitor.

— Anakin, Kitster, zise Jira. Ne-au rămas câteva monede. Vreau să le luați voi.

— Noi? întrebă Kitster. Dar banii ăia aparțin sclavilor.

— Ei v-au dat banii vouă, copii, pentru a vă ajuta să vă cumpărați libertatea, spuse Jira. Cred că ar trebui să-i păstrați și să-i cheltuiți cu înțelepciune.

— Câți sunt? întrebă Kitster.

— Aproape o mie.

Kitster fluieră.

— Asta e mult. Annie, tu ce vei face cu atâția bani?

Anakin se gândi la asta. Cinci sute nu erau deloc suficienți pentru a cumpăra libertatea sa sau a mamei sale. Dar Watto îl pusese să concureze mult în ultima vreme. Dacă putea câștiga câteva curse, ar aduna o grămadă de bani. În cele din urmă, și-ar putea câștiga chiar și libertatea.

Anakin o conduse pe Jira acasă și apoi îl lăsă pe Kitster. Când ajunse acasă, se uită mai întâi prin fereastră. Mama lui iar era trează până târziu. Prietena ei Matta încă era bolnavă și stăpânul ei crud, Dengula, o amenințase că o va trimite la minele de mirodenii dacă nu va ține pasul cu cota ei de droizi reparați. Așa că Shmi Skywalker lucra până târziu pentru a treia noapte la rând. Spusese întotdeauna că cea mai mare problemă din univers era aceea că nimeni nu ajuta pe altcineva. Acum găsisese o modalitate de a ajuta. Anakin își privi mama prin fereastră și își dădu seama că arăta ca un sculptor care sculpta pe o piatră uriașă. În felul ei, zi după zi, Shmi Skywalker făcea ca cea mai mare problemă din univers să devină mai mică. Pur și simplu continua să sculpteze la ea. Când intră pe ușă, mama sa ridică ochii spre el și puse jos sculele cu care repara droidul. Tremura, cu ochii roșii de plâns.

— Annie, spuse ea. Am fost atât de îngrijorată pentru tine.

Anakin aprobă din cap.

— Este în regulă. Au plecat. Sunt în siguranță.

Ea se grăbi să iasă din spatele micii ei mese de lucru și îl îmbrățișă.

— Ce mai face Matta? întrebă Anakin.

— E aproape însănătoșită. Măine se va întoarce la muncă.

— Te pot ajuta cu droidul ăla, se oferă Anakin.

Mama lui nu putea repara droidul nici pe jumătate la fel de repede ca el.

— Oh, nu, nu, râse mama lui. Nu vreau să faci nimic, așa murdar cum ești.

Îi scoase halatul Jawa și îl aruncă în coșul de gunoi, apoi îl trimise să se spele.

* * *

Două zile mai târziu, Mos Espa se pregătea pentru o cursă mare. Anakin se confruntă din nou, cu Sebulba. De data asta pe pista de curse.

Parcursese traseul de două ori și acum se îndrepta spre ultima sa tură. În fața lui, naveta lui Sebulba urla peste deșert. Anakin se lupta cu Sebulba și Rimkar pentru victorie. Cei doi sori gemeni ai lui Tatooine luminau întinderea și o strălucire apoasă se ridica din nisipurile albe. Anakin tocmai trecuse prin stadion, în sunetul vocilor crainicilor. Mulțimea aclama. Undeva în arenă, stătea mama lui, mușcându-și probabil pumnii de îngrijorare. Altundeva, Kitster sărea în sus, aplaudându-l.

Toți suntem ca niște copaci în grădina de agrement a Gardullei, gândi Anakin, prinși în capcană, prinzând rădăcini într-un loc în care nu vrem să fim.

Se gândi la cutia ciudată din nișa de deasupra patului. Se gândi la visul care îi spusese că trebuia să deschidă cutia din *interior*. Poate că visul nu vorbea deloc despre cutia aia veche. Poate că visul îi spusese să caute o modalitate să scape de pe Tatooine.

Poate că asta fac acum, gândi Anakin.

Pilotă după instinct. Uneori părea să se contopească cu naveta sa, devenind una cu ea, sau poate că devenea mai mult decât un om sau o mașină.

Acum era una dintre acele dăți.

Zbura peste deșert spre Metta Drop. Când ajungea acolo, stomacul fugea întotdeauna de sub el și se simțea oarecum îngreșat. Descoperise că cel mai bun mod de evita asta, era pur și simplu să nu se gândească la ea, ci să-și fixeze mintea pe altceva. În astfel de momente, când naveta zbura peste deșert, Anakin se simțea mai aproape de libertate decât oricând.

Trecu de Metta Drop și naveta căzu sub el. Se gândi pentru o clipă scurtă la Pala, Dorn, Arawynne și *Copiii Fantomă*. De-acum, *Copiii Fantomă* erau deja acasă, reunindu-se bucuroși cu părinții lor. Încercă să-și imagineze cât de fericiți erau. Copiii răpiți se întorseseră cu toții acasă. Viitorul părea strălucitor. *Copiii Fantomă* nu vor muri în grădina de agrement a Gardullei, pentru a o distra. Mamele și tații lor nu aveau să mai petreacă ani lungi plângându-le pierderea.

Anakin nu-și putea imagina bucuria pe care trebuiau să o simtă. Nu fusese niciodată pe Datar. Nu văzuse niciodată cuiburile agățate în copacii bayah în care dormeau *Copiii Fantomă*. Nu simțise niciodată aerul nopții sub lunile argintii ale lui Datar și nici nu văzuse nicio insectă în flăcări, luminând inima unei flori trompetă în timp ce se străduia să rămână treaz.

Anakin nu și-i putea imagina pe *Copiii Fantomă* dormind liniștiți în brațele mamelor lor, cu scurta lor captivitate pe Tatooine estompându-se din amintiri ca un vis urât. Nu-și putea imagina unde puteau fi Dorn sau Pala, sau cum trebuiau să se simtă chiar în acel moment. Se îndreptau amândoi spre casă și spre locuri de care abia își aminteau, spre binecuvântatele reuniuni cu părinții și familiile care le-ar fi străini. Și-i imagină sus, deasupra lui Tatooine, zburând către o nouă casă, liberi.

Cum ar fi să fii liber?

Lovi fundul deșertului în Metta Drop. Deodată, naveta lui Sebulba viră în fața lui. Crudul Dug își aprinse gurile de ventilare. Gazele de motor loviră naveta lui Anakin și o făcură să scape de sub control. Naveta începu să se învârtă. Anakin mai văzuse astfel de accidente de o sută de ori – navete zburând peste deșert, scăpate de sub control, lovindu-se una de cealaltă sau de stânci.

Din instinct, Anakin opri propulsoarele și încercă să recapete controlul. Asta salva mai ales motoarele navetei. Motoarele grele se izbiră de nisip, aruncând în aer un zid de resturi și se despărțiră în două direcții. Naveta lui Anakin lovi pământul cu o putere care strivea oasele. Viră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi se rostogoli prin deșert, rupându-se.

Cabina de pilotaj sări peste nisipul împietrit.

Pentru o fracțiune de secundă, Anakin zbură peste deșertul lui Tatooine, pe deasupra mulțimilor și a ororilor, zburând departe, la fel ca Dorn și Pala.

Pentru o fracțiune de secundă, simți vântul fierbinte pe față. Deschise gura pentru a simți primul său gust dulce al libertății.

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS

ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au părăsit-o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reinvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

